

[Valdemar Thomsen.]

store Odensemøde foruden en Kurs paa mindst 22,40 — og vel at mærke, uden Fattighjælps Præg — krævedes en Arbejdsfortjeneste for Landbruget, der ikke var ringere end den, man opnaaede i andre Erhverv.

Paa Mødet i Odense, hvor der stod et samlet Landbrug, udtalte Landstingsmand Hauch under stor Tilslutning fra Forsamlingen: Magthaverne vil holde Landbruget nede paa det lave økonomiske Niveau, hvorpaa det befinder sig, men man forregner sig, tilføjede Landstingsmanden. Efter det, der foreligger her i Dag, tør man maaske tilføje: Ja, mon dog? Mon man egentlig forregnede sig?

En af de væsentligste Anker, der fra Landbruget rettedes mod Regeringens og de Konservatives Tilskudspolitik, var, at man ikke ønskede Hjælp, men at man krævede sin Ret. Paa dette Punkt er der ikke sket nogen Ændring; formelt maaske, men ikke reelt, og hvad enten man sætter ølse for eller ølse bag, Pølsen beholder dog sin Smag.

Den Resolution, der blev vedtaget paa Foreningen af jyske Landboforeningers Delegeretmøde sidste Efteraar, gik ud paa, at Landbruget vilde modsætte sig ethvert Forsøg paa fortsat at blive stillet ugunstigere end andre Erhverv og Befolkningsklasser, „hvad enten det sker“ — saadan hed det — „gennem en Ændring af Kronekursen eller paa anden Maade“. Naar man nu ved, at Landbruget i Tiden siden Oktober, takket være ikke mindst Regeringens Lønpolitik, er blevet stillet langt ugunstigere end andre Erhverv, vil det blive interessant at høre, hvordan Landbrugsraadets Præsident, efter at han er gaaet paa Forlig med Regeringen, mener, at Landbruget skal modsætte sig det stigende Misforhold mellem Eksport-erhvervenes og andre Erhvervs Indtægter.

Saa vidt jeg forstod af Landbrugsministerens Fremsættelsestale, gik Forhaandsaftalerne ud paa, at Mejerier og Slagterier, som Tak formentlig for Regeringens milde Gaver, skal acceptere de stigende Lønkrav. Maa jeg bede den højtærede Landbrugsminister herfra sige mig, om jeg har opfattet ham rigtigt.

Ved en Sammenligning mellem det Lovforslag, vi var stillet over for i November Maaned, og det foreliggende kan man kun komme til det Resultat, at dette sidste, naar man tager i Betragtning Landbrugets stærkt forringede Indtægter og det voldsomt forøgede Omkostningsniveau, er langt ringere end det, der ved Regeringens og de Konservatives forenede Anstrengelser

blev vedtaget i November. Fuldstændig inkonsekvent maa det derfor siges at være, naar de, som dengang ikke levnede Regeringsforslaget Ære for 2 Skilling, i Dag skal rose et tilsvarende, men daarligere Forslag.

Landbruget har efter den Succes, som Odensemødet og Bemyndigelsen til Landbrugsraadets har faaet, indstillet sig paa, at det nu uigenkaldeligt maa være forbi med den saakaldte Hjælp til Landbruget. Selv Byfolk vil det forekomme for urimeligt, at det Erhverv, hvis Indsats og Indtjeningsmuligheder er afgørende for Landets Økonomi, skal opretholdes gennem Statshjælp.

Det var, som sagt, dette Fattighjælpsprincip, der var kaldt til Samling mod, og derfor maa det have virket nedslaaende, ja, lammende paa Landmænd i Aftes igennem Radioavisen at erfare om et Forlig, der vilde medføre saa og saa mange Millioners Udgift for Statskassen; ingen, praktisk talt ingen, Landmænd har nogen som helst Tiltro til, at den Slags Lapperier, som der her er Tale om, kan føre til det Resultat, som de nødvendigvis skulde føre til, nemlig en Genrejsning af Landbrugets Økonomi og en Stabilisering af Landbrugets økonomiske Forhold. Landmænd i Almindelighed er ikke i Tvivl om, at dette kun kan ske gennem den valutariske Tilpasning og den dybtgaaende Rentesaenkning.

Nu foregiver man at ville værne Befolkningen mod Inflation. Men hvad andet end Inflation er det, man beforder gennem Regeringens Løn- og Skattepolitik? Naar Forbrugsafgifterne, og hvad de nu ellers hedder, forhøjer Priserne med skal vi sige 5 à 8 Øre pr. Enhed, runder de handlende rask væk opefter til 10 Øre eller mere. Paa den Maade — det kan man sige for ganske bestemt — vil Kuren blive værre end selve Sygdommen. Priserne forøges ud over det rimelige, Administrationen sluger en Masse Penge, der bliver Plads for Svindel og Bedrag, Arbejdsløsheden stiger, og Samfundsmaskineriet sættes delvis ud af Funktion; Kroneforringelsen er allerede en Kendsgerning, men Omkostningerne ved den Maade, man gør det paa, er alt for urimelig høje.

Formanden: Maa jeg henstille til den ærede Taler at forsøge at begrænse sine Udtalelser noget. Jeg er bange for, at Forhandlingerne ellers vil trække alt for unødigt langt ud.

Valdemar Thomsen: Man foregiver alt-saa at værne mod Inflation. Nej, det, man værner ved at følge den Vej, som Regeringen